

[Ebba Strange]

ten, som justitsministeren så gentager i sit omtalte svar til mig, og jeg oplever, at justitsministeren giver det en lille stramning i forhold til finansministeren, i og med at hun sidestiller de to sæt af begrænsninger, som nu er nævnt, nemlig tavshedspligten og loyalitetspligten.

Finansministeren mener i sit svar til mig ikke, at der tiltrænges en særlig definition af loyalitetspligten, men jeg må nok sige – også efter den del af debatten, jeg her i dag har lyttet til – at jeg tror, det er vigtigt, at vi får en yderligere debat om, hvad det egentlig er for en loyalitetspligt, vi taler om. Er det en politisk loyalitet over for de politikere, man er ansat under? Er det en loyalitet, som finansministeren er lidt inde på i dag i sin redegørelse, for at den offentlige forvaltning kan fungere på en tilfredsstillende måde? Eller hvad er det for en loyalitet, vi taler om? Jeg tror, at både de offentligt ansatte og vi andre har brug for at få en uddybning af det spørgsmål.

Derfor er jeg også tilfreds med og glad for, at finansministeren i dag har lovet at lade Bent Christensen udarbejde et resumé om disse ting, og da vil jeg altså bede om, at man især tager begrebet loyalitetspligt op og gennemgår, hvad det er i Danmark.

I Vesttyskland har man et begreb, som vi også på dansk kalder berufsverbot; det har vi ikke i Danmark. Den vesttyske lovgivning bliver rimelig let at gennemskue, den bliver i hvert fald lettere at gennemskue end den danske, fordi dér ved man noget om, at hvis man har tilknytning til en politisk organisation af et bestemt tilsnit, skal man gennem en undersøgelse for at få konstateret, om man nu kan forventes at være loyal over for forfatningen, inden man får offentlig ansættelse. En sådan prøve skal vi ikke igennem i Danmark, og det synes jeg er godt, men netop derfor har vi brug for en redegørelse for disse ting, for i Danmark eksisterer til gengæld risikoen for maskerede sanktioner med andre begrundelser, f. eks. samarbejdsvanskeligheder eller manglende dygtighed. Som det også er sagt i debatten her i dag, kan sanktionerne være forflyttelse eller manglende advancement – og de ting er meget vanskelige at påpege og gennemskue – og det kan i sjældnere tilfælde være afskedigelse.

Jeg vil godt tillade mig på trods af hr. Melchior's indlæg at nævne endnu et eksem-

pel. Der verserer i øjeblikket ved østre landsret en sag mod indenrigsministeriet rejst af den tidligere leder af fysioterapeutskolen, Inga Denver, og følger man lidt med i denne sag, får man det indtryk – nu skal jeg ikke foregribe domstolens dom – at det er meget svært at påvise reelt, hvori samarbejdsvanskelighederne med Inga Denver har bestået såvel internt som eksternt. Man får let det indtryk, at afskedigelsen hang sammen med, at Inga Denver som offentligt ansat, som leder af fysioterapeutskolen, udtalte sig og søgte undervisningen lagt til rette efter retningslinjer, som ikke faldt i god jord hos dem, der stod bag skolens ledelse, nemlig indenrigsministeriet og sundhedsstyrelsen.

Det andet eksempel er som nævnt fuldmægtig Jussi Merklin. Det er helt klart, at de udtalelser, Jussi Merklin er kommet med om CPR-registreringen, har været i modstrid med den politiske mening hos hans overordnede, og han har, som det også er blevet nævnt tidligere i debatten, med sine udtalelser generet så store og magtfulde organisationer i Danmark som Danmarks Statistik og Kommunernes Landsforening på en sådan måde, at de har måttet reagere på hans udtalelser. Det er meget svært for os, der deltager i debatten, ikke at få det indtryk, at det var baggrunden for, at han blev flyttet til et andet arbejdsområde, hvor hans saglige indsigt var mindre og derfor måske også hans muligheder for med vægt at blande sig i den offentlige debat.

Det tredje eksempel, jeg skal nævne, er et eksempel fra en kommune. Det drejer sig om Københavns kommune, der for et års tid siden flyttede en socialrådgiver ved navn Ilse Mikkelsen fra et københavnsk bistandskontor til andet arbejde, efter at hun havde udtalt sig til et dagblad om de dårlige arbejdsforhold, hun mente fandtes på de sociale bistandskontorer i København.

Det er tre eksempler på tre mennesker, der har villet lægge navn til den behandling, de har været ude for. Foruden dem møder vi nok alle talrige eksempler, som vi sådan hører underhånden, som vi hører en passant, og hvor folk ikke bryder sig om at lægge navn til det, de er udsat for, fordi det ikke er særlig attraktivt at miste en god ansættelse i den offentlige forvaltning i en periode med arbejdsløshed.